

Ms. Darcy...goes decadent

ROZHOVOR :
„Život ve squatu”

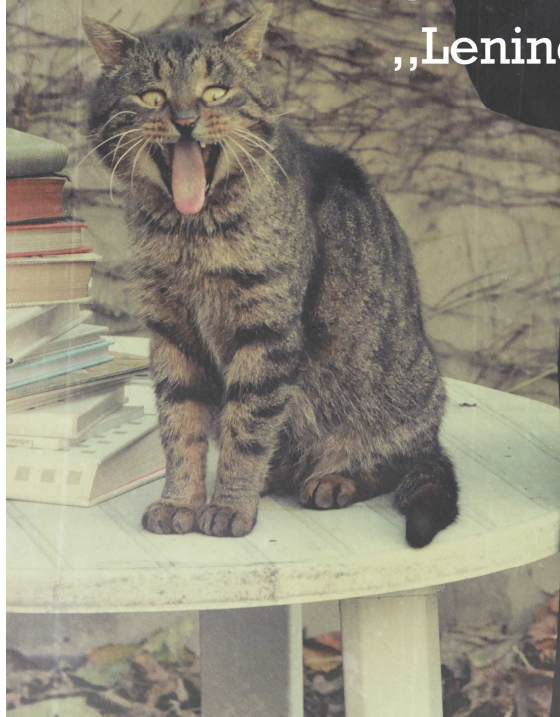
SPORT:
„Balet”

ČLÁNEK V AJ:
„Leningrad”

HUDBA:
„Tradiční Vietamská
hudba”

MÓDA:
„Smrt modelek”

KULTURA:
„Biutiful”

Pozdrav od Ms. Darcy

Druhé vydání časopisu Ms. Darcy je na světě!
Tentokrát šla Ms. Darcy do šílenství a přinesla
vám spoustu zajímavých článků s dekadentní
tematikou. Můžeme si přečíst například o životě
lidí bydlících ve squatu, nahlédneme do zákulisí
modelingu, kde páchají modelky sebevraždy, zkrátka
šokující témata! Samozřejmě nechybí ani fiktivní reklamy z
fotografií nafocených od Helene!

A co nás čeká příště? Nechte se překvapit, Ms. Darcy
si po těch zásnubách a záchvatu šílenství bude chtít
odpočinout...více čekejte v našem třetím vydání!

- Vaše Ms. Darcy -

- 13C -

MS. BUTCHER'S
ALWAYS HAVE IT FRESH

Libye se topí ve vlastní krvi

“Arabská revoluce” – tento pojem se vytvořil během tří měsíců a teď je běžně používán ve světě jako termín pro nepřetržité revoluce v afrických státech. Jedná se zejména o Tunisko, kde vypukla první povstání, Egypt, Alžírsko, Jemen, Jordánsko a v poslední době i Libye.

A právě Libye se stává centrem veškerých světových spekulací a debat. Během měsíce krvavé boje a politické spory výrazně poznamenaly dějiny nejen tohoto státu, ale i celého světa. Dnešní situace není příliš uspokojivá. Lidé různých národností prchají, stát je bez vlády a je zmítán revolucemi, bankovní účty jsou zmrazené a lidé jsou vyčerpaní z nepřetržitých bojů.

Libye za celou dobu válek byla jednou z několika arabských zemí, kterých se protivládni protesty a demonstrace zatím nedotkly. Až do 15. února roku 2011, kdy v noci stovky lidí bouřili na ulicích města Benghazi proti režimu Muammara Kaddáfího, jehož základ tvoří příslušníci tří kmenů loajálních Kaddáfímu.

Jde o jeho vlastní kmen Kaddáfa a dále kmeny Magharha a Warfala. Benghazi je druhým největším městem v Libyi a je známo jako sídlo odpůrců Kaddáfího. Stěžuje si především na diskriminaci a nedostatek příjmu peněz ze státního rozpočtu. Libye je známá těžbou ropy. Podle OPEC je 12. největším vývozcem ropy, především do Itálie.

Proto libyjská ekonomika je stabilnější a životní úroveň je vyšší než v sousedním Egyptě nebo Tunisku. Ale stejně je teď země zmítaná protesty.

Vlna povstání pokračovala do západní části státu, naopak celý východ s největším městem Benghází slaví osvobození. „Libyjské ulice připomínají scény z válečného filmu. Svědci mluví o lynčování, rabování, všudypřítomné střelbě. Diktátor Muammar Kaddáfí přesto nchodlá následovat prezidenty Tuniska a Egypta- nemíni odstoupit. Podle některých odhadů už přitom při nepokojích v Libyi zahynulo přes 1000 lidí. Oficiálně se mluví o zhruba třech stovkách. "Odhadujeme, že mrtvých může být kolem tisíce," řekl italský ministr zahraničí Franco Frattini.“ – podle aktuálně.cz 23.2.2011.

V Tripolisu, i přes brutální zásahy bezpečnostních sil, demonstranti ničí billboardy s tváří Kaddáfího a zapálili budovu televize, která stále vysílala režimní propagandu. Ulice jsou plné ozbrojenců a těžké techniky a sám Kaddáfí už prohlásil, že bude bojovat do posledního momentu a chce zemřít jako mučedník. Metropole podle svědků připomíná město duchů. Misuráta – třetí největší město, rebelové drží déle než týden. Dalším cílem povstalců je město Závíja a ropný terminál Rás Lanúf. Kaddáfí se však vlády nevzdává a povstalci také nejsou ochotni boje zastavit.

Podle zdrojů protesty dále pokračují ve východní části Libye a vlna se údajně dotkla i Maroka. Těžba ropy klesá zhruba o 75% a její cena se postupně zvyšuje. 28. února však agentura Reuters informovala, že export ropy byl plně zastaven.

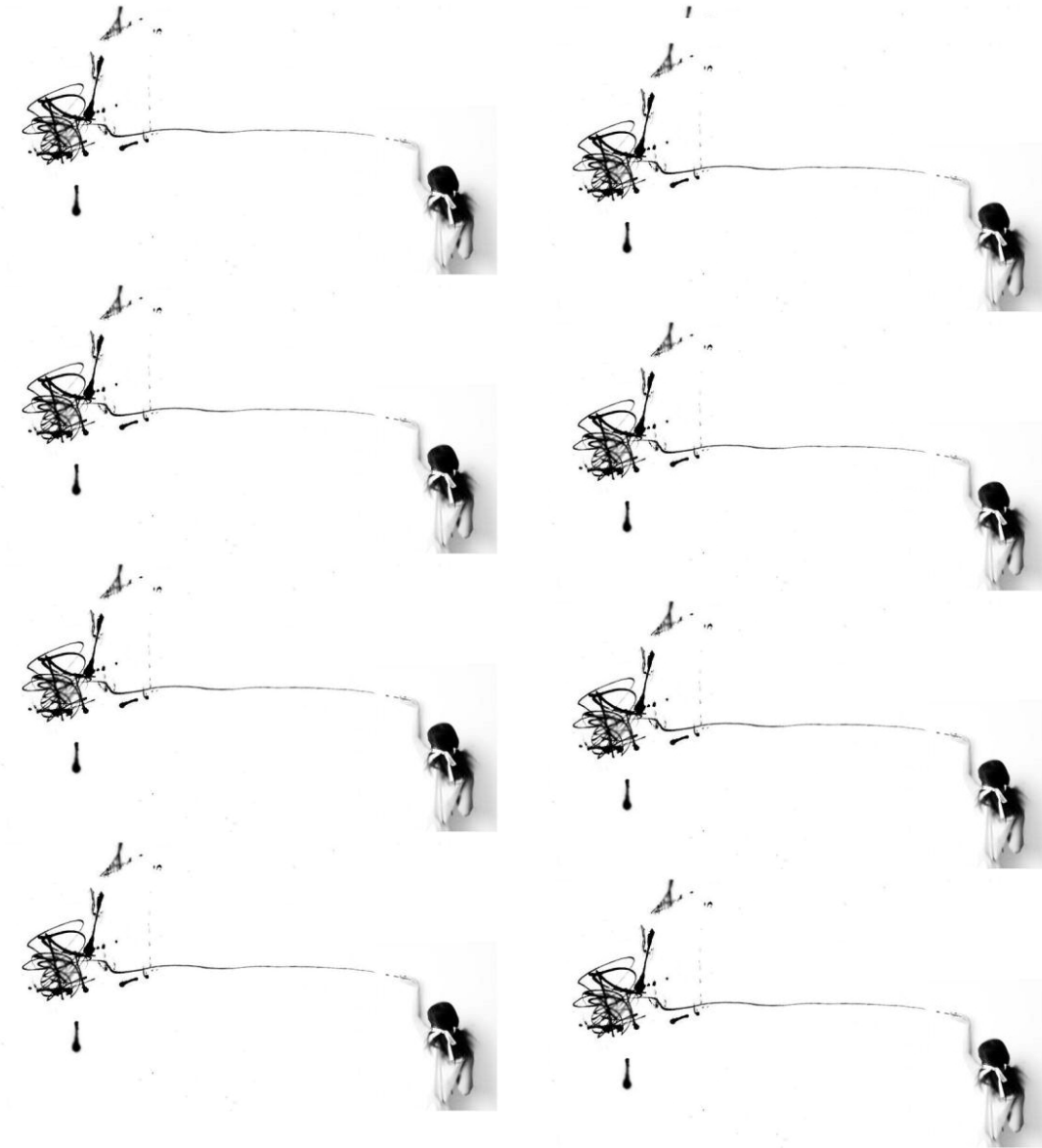
Na situaci v Libyi samozřejmě reaguje nejen Blízký Východ a Afrika, ale i zbytek dalších kontinentů, neboť se situace podobá válce. Spojené státy analyzují projev Kaddáfího syna s cílem zjistit, zda existují vyhlídky pro nějaké smysluplné reformy v Libyi. Protesty však považují za svobodný projev touhy občanů po demokracii. Zároveň varují vládu před násilným potlačováním demonstrací.

Evropské státy – Rakousko a Česká republika se připravují na nejhorší. Rakousko zahájilo přípravu na případnou evakuaci svých občanů i lidí z dalších zemí Evropské unie. Česká republika vyzvala Čechy v Libyi, aby se vyvarovali veřejným shromážděním a vyhnuli se východní části země. „Evropské unie vydala prohlášení, ve kterém odsoudila represe proti pokojným demonstrantům a vyjádřila lítost nad násilím a smrtí civilistů.

Podle Bruselu by měly libyjské úřady přestat blokovat internet a mobilní síť. Evropská unie také očekává, že libyjské úřady budou plně spolupracovat při ochraně občanů ze států Evropské unie.“ – podle deníku rozhlas.cz.

- Natalia Skalka -

There is one place where you can paint out your emotions...

DARC'S UNIVERSITY

ROZHOVOR: „Bydlím ve squatu...”

Slyšeli jste někdy o squatu? Ano? A víte, jaký tam lidé vůbec vedou život? Ne? Pro společnost jsou squateři nejspíš skupina alkoholiků, feťáků či bezdomovců, co neplatí za nájem a mají stejně místo k bydlení. Ale to není pravda. Michaela Kyzeková nám přinesla rozhovor s jedním ze squaterů a pomohla nám tak přiblížit život těchto mladých lidí.

Milada

**„ OŽIVOVÁNÍ MRTVÝCH
PROSTORŮ, ZE KTERÉHO
UDĚLÁŠ CENTRUM ALTERNATIVNÍ
KULTURY”**

Jak bys mi vlastními slovy popsal slovo „Squatting“?

Ožívování mrtvých prostorů, které majitel nevyužívá, vloupání do baráku, ze kterého uděláš centrum alternativní kultury,

Ještě něco?

No tak dá se tam udělat spousta věcí, ať už koncerty, přednášky, workshopy, případně promítáčky s vařením jako byly tedka na miladě třeba, různé sportovní zápasy, jako se dělaly na Miladě dřív, různé kapely tam můžou zkoušet, lidi tam můžou přijít na pivo, což bylo třeba zrovna na Cibulce docela častý

Proč squateři squatují?

Protože to je prostě protest proti bytové politice města, kdy vznikají kanceláře a luxusní restaurace pro boháče. Jako třeba taková Ladronka nebo Šafránka.. Ty se hoděj, ale ve chvíli kdy je tam cokoli alternativního, tak se to nehodí a squateři se právě dost často střetávají s různou formou represe, ať už je to jenom votravování, nebo vyklizení přímo.

Taky je to proto, aby tu bylo něco pro lidi, kteří nejsou bohatí, nechci se zavazovat hypotékou do konce života, dokud jsem mladej, chci zkoušet alternativní formu života.

koncert ve squatu

Jak se squatting vyvíjel?

1. Případ-USA->běloši zabrali zem indiánů
- 2.1. světová válka- vláda VB legalizovala využívání prázdných domů (jinak by se rozpadly)
3. Amerika, západní Evropa, hlavně Holandsko- 60-70 léta, střety s policií, po nějaké době legalizace za urč. podmínek (barák musel být přes rok prázdný, squater si tam musel přinést stůl, postel a židli, což je minimální komfort, pak na sebe zavolal policii, ta si ho zapsala a dále ho neřešila, pokud s ním nebyly problémy)-platilo do nedávna
- 4.90 léta v ČR – doba silného hnutí, např. Ladronku chtěli vystěhovat, ale bylo moc protiakcí -> vyklizení až v roce 2000
- 5.Do r. 2000 to bylo relativně OK
- 6.Po r. 2000 neustálá buzerace (vyklizení, rabování, když nevěděli co, probíhala kontrola občanek)
- 7.Dříve bylo hnutí silnější, poslední léta vzrůstá útlum
- 8.Po vyklizení Milady roste zájem lidí o squaty-> pozitivní vize do budoucnosti

Jak by ses bránil proti tomu, že to je nezákonné?

Vlastnictví zavazuje, když s nemovitostí majitel nic nedělá, ztrácí práva s ní něco dělat, čeká až barák spadne, nebo stoupne cena pozemku, který pak prodá, nebo tam postaví něco lukrativního. Má to vlastně dva významy: jeden je ten, že to je přímá ukázka že tady jde dělat něco alternativního, a druhý ten, že když se barák obsadí, tak se o něj najednou začne majitel zajímat, medializuje se to.

Takže je to tak, že se o dům nikdo nezajímá, až dokud se do něj nepustí squateři?

No přesně tak, s tím jsem se setkal i dřív. Párkrát jsme třeba přespali v baráku na Smíchově, někdo si toho všim, a tak za nějakou dobu strhli střechu, nechali to shnit a dneska je to obchod s autama.

Nebo třeba i s tou Cibulkou, je to krásná usedlost z 17. stol., kulturní památka a přitom to vypadá tak, že každou chvíli někomu spadne na hlavu a firma která to vlastní nijak neřeší opravy, barák chátrá a nejspíš z toho bude luxusní restaurace, nebo tak něco.

Jak to bylo s Miladou?

Obsadila se, protože nebyla zapsaná v katastru nemovitostí, tudíž jako barák právně neexistoval. Při jejím vyklízení v osmadvacátém squatuři vyhráli, po třech dnech je policie nesundala ze střechy a z kolejí se ještě spustil člověk po laně na střechu se zásobama, což byla vlastně i taková morální podpora. Policie si řekla, že když je zde i taková podpora od lidí, tak by Miladu asi nevyklidili, nechali jí na pokoji, (což neznamená, že pár squaterů nezmlátili), byla zapsána do katastru nemovitostí někdy na jaře 1998. Policie se omezila na buzeraci squaterů v podobě různých obvinění, jako třeba že psi z Milady někoho pokousali (přitom se neví, jestli ty psi vůbec byli z Milady), nebo třeba stížnosti na randál na koncertech apod.

Jak vypadal onen osudný den?

Někdy 30.6. minulého roku v 8 ráno tam vnikla agentura, tak se lidi zabarikádovali na střeše, odkud začali svolávat svoje známý. Policajti nás naháněli a vyháněli, my jsme byli v prostoru mezi těma dvouma kolejema (v blízkosti Milady stojí dva vyšáky VŠ kolejí, pozn. autora), oni nás pak vytlačili na loučku před Miladu, tam jsme byli prakticky celý den. Proběhlo několik pokusů lidi ze střechy sundat, což se částečně povedlo, zůstali tam dva poslední, který sundali někdy v devět deset večer, s tím, že nám Kocáb zaručil nový prostor, tak jsme se přesunuli tam a tím vlastně éra Milady skončila. Byl to takovej začátek konce.

Jak je to s novou Miladou teď?

Přesunuli se do Truhlářský, tam měli snad tři byty a sklep k využívání, s tím že tam teda chodilo i se nastěhovalo dost nových lidí, aspoň to někoho začlo zajímat, někoho z alternativní scény. Fungovalo to tam snad to dubna 2010, kdy bylo takový oficiální neoficiální rozloučení, pak se přestěhovali na Žižkov do discentra, a tam jsou do teď. Některý z nich odešli, některý bydlej jinde.

Jaké vztahy byly obecně mezi squaterama?

Na Cibulce to bylo dobrý, byly jsme tam malej neformální kolektiv a prakticky až na dva členy, kteří přibyli časem, jsme spolu prvních pár měsíců všichni spali na koberci, než se to tam nějak začalo zařizovat, takže jsme se dost dobře poznali a přišli na to, že přemýšlíme dost podobně, žádný velký rozdíly mezi náma nebyly.

Na Miladě ale bylo pak dobřejch dvacet lidí, a bylo to tam takový, že se to tam dost ostře dělilo na alkopunkáce a anarchisty a jedny vyčítali druhéjmu bůhvíco.

Boj za Miladu

Fungovaly tam nějaká pravidla?

Ztrácely se vám tam věci?

Nikdy se tam nekradlo. Já osobně jsem tam nic neměl, ale třeba kámoš měl sadu crustovejch desek, a nepřišel ani o jednu. Teda dokud tam nevtrhla agentura a náckové. (smích).

Pravidla ale byla celkem volná, hlavně na Cibulce.

Každý něco dělal (vařil, uklízel, dělal letáky – v tom jsme se střídali). Co se přijímání novejš členů týče, musela ho aspoň část kolektivu znát, nebo to byl člen zaniklého squatu než si něco najde, nebo to byl známý z e zahraničí (dělaly se i výměnné pobyty).

squateři

Studovali nebo pracovali squateři?

To bylo různý, někteří tam měli brigádu, někteří ještě různě po vejškách se poflakovali.

Jaké jste tam měli vybavení?

Mohl jsi si tam vyprat, uvařit, byla tam elektrika (jednou byl ale výjimečně koncert píchlej na lampu), byla tam voda, s tím že na Cibulce jsme jí v kanystrech tahali z benzínky.

Jaká hnutí squateři vyznávají?

Všechno možný, jsou tam anarchisti, punkáči, hippies, crusteři či umělci.

Jaký je vztah squaterů k drogám?

Většinou tam je tolerance měkkých drog, tvrdý jsou ale nevítaný. Pak taky existujou Straight Edge squaty, kde se nesmí ani kouřit. Obecně je to ale různý, záleží na lidech a squatech.

Co soukromí ve squatu?

Ve společenské místnosti se furt někdo motal, vařil si tam čaj nebo jídlo apod. Jinak ale na pokoji (kde jsme spali tak po dvou po třech) jsi klid měl.

Jaké nejlepší a naopak nejhorší zážitky si vybavuješ?

Super bylo, když jsme si na podzim si vylezli na střechu Cibulky a posvačili tam. Nejhorší byly ale rána (smích)

Jsou squateři se svým životem spokojení?

Já jsem určitě byl, byla to moje nejlepší léta. Ostatní jsou taky samozřejmě spokojení, jinak by tam přece nebyli.

squateři

protesty

Milada

Mají squateři nějakou vizi do budoucnosti?

Ta se moc neřešila, a pokud jo, tak to byly plány tak na tejdén dva, dál už moc ne, nebo šlo o plány spojené s barákem, jak ho udržet, jak z něj něco vybudovat. Většinou jsme ale prostě žili přítomností.

Jak vás vnímá okolí?

Na Cibulce to bylo dobrý, nikomu jsme nevadili (taky jsme tam ale nedělali žádný koncerty), lidi bydlející v okolí nám dávali svůj starej nábytek, brali to tak, že je lepší mít tam partu squaterů než partu úchyláků. Na Miladě studenti z kolejí buď chodili na naše koncerty, nebo si naopak stěžovali na hluk, tak jsme se snažili o odhlučnění (vycpali jsme třeba podlahy pet lahvemi apod.) Obecně nás ale lidi vidí jako feťáky, nemakačenka, parazity, chtějí nás povraždit, postřílet, pověsit a prudí s tím, že oni si bydlení taky platěj. Je to ale protože nás neznaj. Co si ve squatu neuděláš, to nemáš (nezatopíš si, mrzneš apod.). Není to tam lehký, ale člověka to aspoň naučí samostatnosti.

Na závěr, jsou nějaké dokumenty nebo filmy o squattingu?

Squat wars (o Ladronce, Miladě, Zenklovce), 69 (o Ungdomshuset), nebo pořad ČT Intolerance – Obsaď a žij (z discentra, poslední minuty před zničenou Miladou, vaření pro bezdomovce apod.).

- Michaela Kyzeková -

Buy a better bed for your children at

MS. FURNITURE

*Do you need another bulb?
d'ELECTRONIC*

Balet

Zajímáte se o balet? Chtěli byste se dozvědět více informací? Nevíte kde se tento tanec naučit?

Balet je vlastně forma scénického tance, kde se využívá choreografie. Také již určitě víte, že balet je v podstatě základem všech tanců.

S baletem je vhodné začít již kolem šesti let, jelikož je to opravdu náročný tanec. Pokud se tomuto úchvatnému tanci chcete opravdu plně věnovat, musíte počítat s tím, že to bude opravdu velká dřina a časově Vás to opravdu vytíží. Pro mou kamarádku je balet opravdovou vášní, ale ve škole je kvůli tomu od časných ranních hodin až do pozdních večerů.

Kdybychom se blíže podívali na vývoj baletu, tak bychom kořeny tohoto tance našli již v 16. století. Balet se vyskytoval jakožto taneční vložka v italských operách a poté vznikl francouzský ballet de cour. Balet se jako samostatná umělecká forma začal vyvíjet ve Francii během vlády Ludvíka XIV., který byl velkým příznivcem tance. Právě on založil roku 1661 Académie Royale de Dance (Královskou akademii tance), jelikož začalo docházet k poklesu tance. Dvorní hudební skladatel Ludvíka XIV., Jean-Baptist Lully, složil první tzv. comédie-ballet. Díky tomuto skladateli došlo k rozdělení taneční akademie na dvě části: opéra-ballet a školu pro profesionální tanečnický, která byla spojena s Královskou akademii hudby.

V 18. století došlo k popularizaci baletu. Technika baletu se neustále zdokonalovala a vylepšovala, v této době se balet stal rovnoprávnou dramatickou formou. K dalšímu vylepšení došlo díky vydání *Lettres sur la danse et les balety* (1760) sepsaných Jeanem-Georgesem Noverrem. Díky tomu se plně prosadila pantomima a pohyby byly reformovány. To zlepšilo možnosti vyjadřovat příběh.

V 19. století zájem o balet poklesl a rozvíjel se pouze ve Francii, Rusku a Itálii.

Ve 20. století balet opět získal své ztracené pozice díky řadě vynikajících ruských tanečnicků. V Německu docházelo k rozvoji výrazového tance.

Sergej Ďagilev založil v Paříži soubor Ruské balety, který později působil v Monte Carlu. Byl obklopen vynikajícími lidmi, např. hudebníkem Igorem Stravinským, výtvarníkem Pablem Picassem nebo tanečníkem Václavem Nižinskijm.

Mezi nejvýznamnější balety patří *Labutí jezero* a *Louskáček*. A kde balet v Praze zkusit? Mezi výborné baletní školy patří např. Baletní škola *Cinderella* nebo *Piruetta Praha*.

- Lucie Janíčková -

*-CLOUD-
visit our new secret garden*

Tradiční vietnamská hudba

Tradiční vietnamská hudba je velice pestrá. Na území tohoto relativně malého státečku ležícím na východním pobřeží poloostrova Zadí Indie existuje kolem 55 různých etnických národních menšin i skupin, které se navzájem liší od sebe nejen zvyklostmi, náboženstvím, ale i jejich jazykem a způsobem oblékání. Něco mají však alespoň částečně společného- hudbu. Přestože není stoprocentně identická, mohli bychom však obecně říci, že se v několika směrech sobě v této obrovské škále kultur velice podobá.

„Tuong zpěv”

Tradiční vietnamská hudba je výsledek kombinace všech těchto kultur, jež má v sobě zároveň nádech zahraničí. Mluvíme tu především o čínských a evropských vlivech. Čína však byla největším zdrojem inspirace i pro Koreu, Japonsko a Mongolsko. Velkou roli ve vývoji vietnamské hudby mělo i království Champy, které se nacházelo na území dnešního jižního a středního Vietnamu.

O historii a vývoji bychom však mohli mluvit ještě léta. V této druhé části se něco málo dozvíme o té tradiční hudbě, která je po celém světě známa jako ta pravá VIETNAMSKÁ. Nejvýznamnějšími hudebními útvary jsou opery. Použila jsem množný tvar, jelikož v této zemi dominují tři nesmírně oblíbené a zajímavé druhy. Prvním a zároveň nejstarším druhem opery je TUONG. Druhá opera je nazývána CHEO, své kořeny má ve vesnických obřadech a slavnostech.

„Cheo”

„Cai Luong”

Mladší sestra CHEO se jmenuje CAI LUONG. Ta se objevila ve 20. letech minulého století v jižním Vietnamu a bleskurychle si vydobyla vůdčí pozici v tehdejšímu kulturním světě. Její moderní forma kombinuje drama, které vzniklo na základě francouzských komedií a zpěvu. Přesto v sobě skrývá nezaměnitelný vietnamský styl, co nejde přeslechnout. Mezi další velice tradiční formy patří například lidové písně stylu QUAN HO nebo jemné, klidné a především harmonické LULABY mající účel uspávat malé unavené děti.

- TRAN HUYEN TRAN -

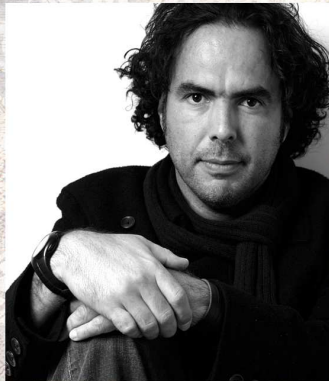

listen to Darcy's new album collection
THROW EMOTIONS AWAY

BIUTIFUL - pokřivená krása

Mezi Oscarovými nominacemi za nejlepší cizojazyčný film se tento rok objevil snímek *Biutiful* v hlavní roli s Javierem Bardemem, který si za svůj výkon rovněž vysloužil nominaci na cenu za nejlepší mužský herecký výkon v hlavní roli. Bohužel ani jedna z nich nebyla během slavnostního večera proměněna, ale i tak si film rozhodně zaslouží zvýšenou pozornost.

Alejandro Gonzalez

Alejandro González Iñárritu
režijní filmografie

2010 - *Biutiful*

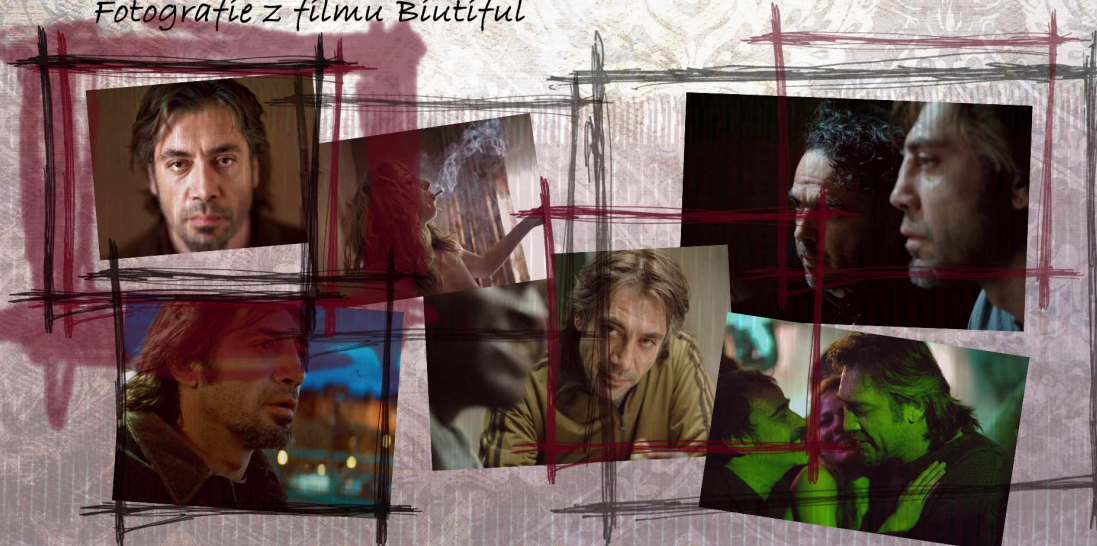
2006 - *Babel*

2003 - *21 gramů*

2002 - *11'09''01*

2000 - *Amores perros (Láska je kurva)*

Fotografie z filmu *Biutiful*

JEDNOTA MÍSTA, ČASU, HLAVNÍ POSTAVY

Mexický režisér Alejandro González Iñárritu se ve svém novém snímku vrací k naturalistickému zobrazení pouliční surovosti, stejně jako tomu bylo v jeho prvním celovečerním filmu *Amores perros* (Láska je kurva). Na rozdíl od předchozích děl se tentokráté však odpoutal od roztržitého schématu – tak typického pro jeho tvorbu, a předkládá divákům zápletku jako jeden celek. Již nerozebírá vzájemně

propletené osudy několika hlavních postav a soustředí se na lineární vyprávění příběhu umírajícího muže.

SNAHA O VYKOUPENÍ

Bývalý narkoman Uxbal (Javier Bardem) se dozvídá, že mu díky rakovině zbývá jen několik měsíců života. Film popisuje jeho cestu za vykoupením, smířením se s osudem a otcovstvím.

Iñárritu vypráví hluboký příběh jednoho zkaženého života. Vedle silně naturalistického zobrazení pouliční džungle a života v ní můžeme ve filmu

najít prvky magického realismu. Spojení s čerstvě zemřelými dušemi však není nijak vysvětleno a tak nevíme, zda se jedná o halucinace způsobené hrdinovou chorobou nebo opravdové schopnosti.

Javier Bardem předvedl naprosto strhující výkon. V jeho výrazu se zračí pocity milujícího otce, podváděného milence, pouličního překupníka, umírajícího pacienta či rozpravěče s mrtvými.

Kamera skvěle podtrhuje zdařilou režii, a i když kritikou je tento film považován za Iñárrituv krok zpět, podle mého názoru jde o další z jeho výborných snímků, který možná vybočuje z řady zpracování, ale rozhodně ne kvalitou.

režisér při práci

- Alžběta Tkadlčíková -

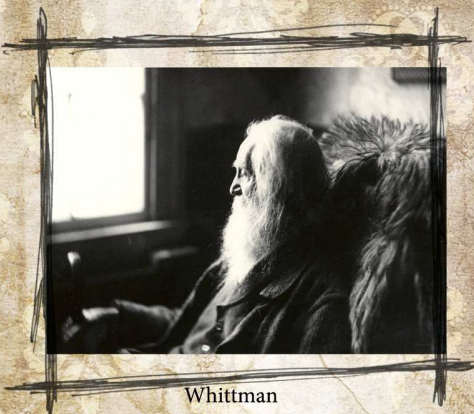

Mickey mouse is dead
this new movie is coming soon to your cinema...

: Literární okénko Kateřiny Novotné

Co nám se náma básník Walt Whitman snažil pomoci básně „Řeklo mi dítě“ říct o svých názorech a životním postoji? „Stěbla trávy“ je jediná básnická sbírka, kterou americký novinář, spisovatel a básník Walt Whitman během 73 let svého života napsal. Obsahuje celkem 396 básní. Tuto sbírku Whitman doplňoval a přepracovával po celý svůj život. Je považován za jednoho ze zakladatelů moderní americké poezie. V „Stěblech trávy“ ukazuje mnoho ze svých životních postojů a názorů: svou víru v rovnost všech lidí a ras, demokracii a humanismus. V tomto díle používá metaforu a volný verš, který v jeho době znamenal převrat a uvolnění v celosvětovém měřítku. Z českých autorů ovlivnil například S. K. Neumanna a mnoho dalších.

Whittman

Myslím si, že právě v básni „Řeklo mi dítě“ je jasně vidět, že Whitman byl zastánce celosvětové demokracie. Verše „Kličím právě tak v širých jako útlých pásmech. Rostu mezi černými jako bílým lidem, Kanuka, Tuckáhoa, člena kongresu, negra vítám stejně a dávám jim stejně.“ poukazují na to, že Whitman zastával rovnoprávnost všech lidí a názor, že nezáleží na společenském postavení, profesi nebo lidském původu, protože ať už je člověk jakýkoliv, podle Whitmana měl, myslím, dostat všeho stejně a mělo s ním být zacházeno stejně jako s ostatními. Na těchto verších můžeme vidět, že se básník hlásil k levému křídlu americké demokratické strany, protože na rozdíl od většiny Američanů své doby nerozlišoval mezi černou a bílou pletí obyvatel Ameriky ve smyslu lidských práv.

Domnívám se, že Whitmanův demokratický postoj byl do jisté míry způsobem skutečností, že dva z jeho osmi sourozenců byli mentálně postižení, protože společnost tyto lidi automaticky brala jako méněcenné, což bylo pro Whitmana nepřijatelné. Také zastával myšlenku, že lidstvo je jako jedna velká rodina, která má i přes rozmanitost svých členů stejný původ – „Ó, konečně vidím množství mluvících jazyků, a vidím, že ne nadarmo pocházejí z podnebí úst.“

Jsem přesvědčena, že Whitman nebral smrt jako něco špatného. Ve své básni „Řeklo mi dítě“ pojednává o smrti jako o něčem krásném a do jisté míry osvobozujícím – „A zemřít je něco jiného, než si kdo myslil, a blaženějšího.“ dokazuje, že se o smrti nebál mluvit, a že se na ni do jisté míry těšil. V této básni nám odkrývá svůj názor, že smrtí život nekončí a že život vždy pokračuje dále, ale v jiné podobě. V celé básni se také trochu zabývá otázkou, co bude po smrti, dokonce nám i pár konkrétních dotazů ukazuje, jako například: „Co myslíš, že se stalo z těch mladých a starých mužů? A co myslíš, že se stalo z těch žen a dětí?“. Myslím si, že verši „Žijí někde a vede se jim dobře, neboť ten nejmenší výhonek dokazuje, že skutečně není smrti, a byla-li někdy, vedla kvapný život a nečekala na konci, aby jej zaskočila.“ dokazuje své přesvědčení o koloběhu přírody, který zahrnuje i nás, lidi, a že i když to vypadá, že náš život skončil smrtí, ve skutečnosti pokračuje bez přerušení dál, zkrátka že smrt není ona pomyslná konečná, jak by si mnoho lidí mohlo myslet – „všechno postupuje v dál i šíř, nic nezastaví“. Slovní spojení „krásné nestříhané vlasy hrobů“ podle mého názoru zobrazuje jednu z jeho myšlenek, že smrt naše životy nezastaví, a že je to ve skutečnosti něco neskutečně krásného a příjemného, tak trochu brána do další etapy lidského života.

Whittman

Domnívám se, že se nám pomocí této básně snažil připomenout fakt, že lidstvo nezná odpověď na všechny otázky. „Řeklo mi dítě Co je to tráva? A přineslo mi jí plně hrsti. Jak jsem měl odpovědět tomu dítěti, když sám to nevím?“ poukazuje na lidskou touhu po poznání, která je nejvýraznější v dětském věku a existenční otázek, které nás dokážou zaskočit a překvapit, protože na ně nikdo nedokáže jasně odpovědět. Myslím si, že chtěl čtenáři připomenout, že Bůh existuje a s tím i fakt, že člověk není všemocný vládce světa, stejně jako mu chtěl ukázat, že on sám v Boha věřil. V souvislosti se záhadnými otázkami totiž Boha zmiňuje – „Nebo myslím, je to kapesník Páně, vonavý dárek...“. V jedné sloce se objevují verše „Něžně s tebou naložím, kadeřavá trávo, možná, že vyhániš z prsou mladých mužů. Možná, že bych je byl znal, byl bych je miloval...“. Myslím si, že tyto verše vyjadřují jeho pocity ohledně mužů a dokazují jeho homosexuální orientaci.

Vezmeme-li to kolem a kolem, básni „Řeklo mi dítě“ chtěl Whitman donutit čtenáře přemýšlet o tom, co nastane, až zemřeme a uvážovat o smrti jako o něčem, na co by se člověk mohl do jisté míry těšit a ne se jí pouze obávat. Také chtěl čtenářům, a teď myslím hlavně čtenářům své doby, protože v naší době je to věc zcela běžná, předat poselství o demokracii, o tom, že mezi lidmi nejsou žádné rozdíly a že si jsou všichni lidé rovni. Určitě chtěl čtenářům ukázat tajemnější stránky života, na které není odpověď či vysvětlení a připomenout, že člověk není všemocný, protože mnoho věcí nezná a že nad vším drží ochrannou ruku Bůh. „Řeklo mi dítě“ je zkrátka básně plná whitmanových pocitů, názorů a ukazuje jeho postoj k životu. Rozebrat ji není nic jednoduchého, ale pokud si předem zjistíme něco o autorovi samotném, už to jde jako po másle. Dalo by se zde použít, stejně jako u básně Havran, přísloví, že kdo hledá, ten najde.

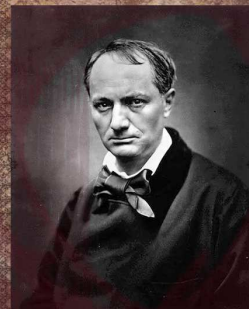
Whitman, W.: Stébla trávy, nakladatelství Cyllindr, 1998, přeložili Jiří Kolář a Zdeněk Urbánek

Zdechlina – Charles Baudelaire

Charles Pierre Baudelaire (*9. dubna 1821 - †31. srpna 1867) byl francouzský „prokletý“ básník, esejista, překladatel a literární a umělecký kritik, jehož poezie spojuje parnasismus se symbolismem. Baudelaire objevoval ponuré, často až brutální stránky života a vyznačoval se svou originální básnickou obratností, protože mimo jiné dokázal čtenáři vsugerovat své nálady a dojmy hudbou slov, která používal nebo například symboly. Byl zasvěceným nepřítelem romantické vášně a sentimentality. Baudelaire vedl bohémský život dobrodruha, nechtěl pracovat, nebyl lidumil, neměl rád průměr a idealisty, pohrdal měšťany a jejich názory, a proto se od nich chtěl odlišit.

Báseň Zdechlina je unikátní pohled na tělo již zemřelého tvora. Autorův detailní popis je přesvědčivý a mnohdy nahání i strach či odpor. Básník a jeho doprovod – asi žena, jak z kontextu vyplývá jdou na procházku. Oba kráčí cestou a najednou spatří hnitobnou mršinu, která leží na šterku. „S nohama ve vzduchu jak vlná žena, škrtačí a potíc samý jed, smrdutým břichem beze studu rozevřena se nabízela pro pohled.“ Byla tak vyzývavá. Zápach se linul v prostoru. Byl sluneční den, nebo bez mráček, teplota prudce stoupala a „shnilotina se“, jak říká autor, „vařila“.

portrét Baudelaire

„Nebe se na tu pyšnou prašivinu smálo a rozvíla se jako květ...“ Zde básník přirovnává rozkládající se tělo ke květině, která vykvetla. Jak se vzduch ohříval, ohřívalo se i tělo, které víc a víc tělo. V páté strofě se dozvídáme, že mršina nebyla na místě sama. Kolem ní se vytvořil roj much a bylo možné zahlédnout i červy. Díky pohybu červů se tato mršina neustále pohybovala a jevíla nepatrné známky „života“ – proto autor píše v šesté strofě „To všechno klesalo a stoupalo jak vlny či vzpínalo se praskajíc, tělo, jak vzdouval by je výdech tajuplný, tím žilo stále víc a víc.“

Dále se básník zmiňuje o podobě tvora, která „mizela“. Tím naznačil, že se objekt měnil před očima. Autor hovoří o snění a vzpomínkách. Každý, člověk, zvíře, rostlina, když zemře, zanechá po sobě určité vzpomínky či sny. V deváté strofě se dozvídáme něco o vrahovi. Nedaleko osudného místa se na básníka dívá „lačná fena“, která se skrývá za kamením a okusuje zbytky těla, které nejspíš zardousila a vyhlížela další svoji oběť.

Poté básník, jakoby se odvrátil od všeho dění kolem a začal přemýšlet nad danou situací. Začal promlouvat k sobě, k osobě, která s ním v tomto momentu vše sdílí, ale i k ostatním lidem. Říká „vy také budete jak tohle rozkládání, jak tento hnís zde vyvětlý... Taková budete, ó kněžno půvabnosti, až pomažou vás naposled, až pod trávou a pod kořeny, mezi kosti si odejdete práchnivět.“ To znamená, že si uvědomuje, že každý z nás bude takto hnít a takto se rozkládat. Že je to jakýsi koloběh života, který nemine ani člověka. Ten se jako vše živé postupem času také promění v prach.

– Kateřina Novotná –

Zdechlína

Vzpomeňte, duše má, nač za letního rána,
jak stvořeného pro lásku,
jsme přišli: u cesty zdechlína rozežraná
na horkém loži z oblásků,

s nohama nahoru jak žena všeho znalá
a potíe jedy zpod žáru,
nedbale, nestoudně dokořán otvírala
své břicho plné výparů.

Na tuto hnilobu zářilo slunce zlobně,
jak dopéci by chtělo tu
a velké Přírodě zas vrátit stonásobně,
co spojila kdys v jednotu;

a nebe patřilo, jak zdechlína v své slávě
jako květ rozvíjí se dál.
Takový silný puch, že vy jste z toho v trávě
div neomdlela, na nás vál.

A mouchy bzučely nad břichem, z jehož hnilob
dralo se černo páchnoucích
pluků larv, valících se jako černý sírob
podél těch cárů živoucích.

To všechno kelesalo a stoupalo jak vlna,
či perlilo se praskajíc;
to tělo, řekl bys, nafouklé mlhou zplna,
množí se, žije ještě víc.

Ten svět tak prázvláštní zněl hudbou, jako v dálce
peřeje nebo vítr zní,
či zrní, které se obrací na opálce

za rytmického třesení.

Tvary se stíraly a jenom snem už byly,
na dávném plátně lehýnce
hojeným náčrtem, jež mistr v pravou chvíli
dokončí díky jen vzpomínce.

Tám za skalisky nás pozorovala vztekle
neklidná psíce, čichajíc
na chvílku, kdy se zas zakousne do rozteklé
mršiny, z níž teď nemá nic.

- A přece jedenkrát budete, není zbytlí,
jak tohle svinstvo plné much,
vy, hvězda očí mých, vy, slunce mého žití,
vy, vášně má i strážný duch!

Ano! jak tohleto, královno spanilostí,
svátostmi zaopatřenou
vás dají do země práchnivět mezi kosti,
pod tučnou trávu zelenou.

Pak roete, krásu má, těm černům, kteří v šeru
polibky žrát vás budou dál,
že božskou podstatu i tvar svých lásek věru,
ač dávno tlí, jsem uchoval!

Přeložil František Hrubín

BAUDELAIRE, CH. Květy zla.
Praha: Mladá fronta, 1976.

Darcy cosmetics
...you just need one look...

SVĚT V ZÁKULISÍ SMRT MODELEK

Říká se, že móda musí být vaším životem. Co když se ale z vašeho života stane vaše smrt? Nikdo o tom nemluví, nikdo to přes krásné tváře modelek, dokonalé runway show nevidí a nebo jen vidět nechce. A ti co ano a mohlo by se jich to týkat, hodně rychle zapomenou, neboť musí uhlídat dekorum dokonalosti a toho, že se vůbec nic neděje. Vraždy, sebevraždy a předčasné smrti. I takový je svět módy v zákulisí.

GIA

Gia Maria Carrangi

„Gia, Gia, Gia“ Každý jí chtěl, byla zamilovaná na měsíce dopředu a její jméno znal každý. She was IT. Ale nic netrvá věčně a v módním průmyslu to platí dvojnásob. Byla na vrcholu své kariéry, žila rychlým nespoutaným tempem a ve svém vlastním světě, kde nebyla šťastná.

60. léta byla pro ukojení všech zhýralých tužeb ta pravá. Sex byl všude, lásku nikdo nehtedal a bylo jí vůbec těžké najít. Studio 54, noční život smetánky doprovázený drogami, kde si všichni užívali, i Gia se svou přítelkyní Sandy Linter, pro kterou se nedokázala vzdát heroinu. Odvykačka, opětná odvykačka, touha po zlaté dávce, znásilnění.

Zapomněli. Ti co křičeli její jméno, zapomněli. Gia byla jednou z prvních nakažených žen AIDS z infikované jehly. Bylo jí 26 let když zemřela a doktoři, když jí zvedali, tak jí padalo maso ze zad. Na pohřbu nebyl nikdo z módní branže. Gia byla nahrazena.

„Všichni viděli krásu, nikdo neviděl bolest.“

Ruslana Korshunova

Sebevražda dvacetileté modelky, které by bylo za tři dny jednadvacet let je obklopena otázkami začínající proč? Nikdo z jejích blízkých neví, co jí k takovému činu vedlo. Byla slavná, zastupována agenturou IMG, nebyla nijak drogově závislá a pár hodin před hrůzným činem byla se svým přítelem a nejevila sebemenší známky deprese. Co jí potom vedlo 28. června 2008 ke skoku z devátého patra na Manhattanu?

Byla to vůbec sebevražda? Málokdo z jejích blízkých tomu věří. Její případ byl mnohokrát otevřen pro nové vyšetřování pro podezření z vraždy. Nikdy to však nebylo dokázáno. Mnoho zdrojů také potvrzuje, že jí chvíli před smrtí byly ostříhány vlasy. To je známka, že „vrah“ pokud tu byl, trpí psychickými problémy a vlasy jí ostříhal, aby jí psychicky zničil a ponížil. V jedné ze svých básní píše: „Chtěla bych létat“

Ruslana

Kim

Kim Daul

...byla nalezena oběšená ve svém bytě. Bylo jí 22 let, chodila pro módní domy jako je Chanel, Dries van Noten a Alexander McQueen. Na svém blogu napsala: „Šílená, zoufalá a přepracovaná, čím více dosáhnu, tím více jsem sama. Víím, že jsem jako duch.“ Její přátelé říkají, že byla keřenká a pod tlakem módního světa. Její poslední zpráva byla doprovázena písní I Go Deep od Jim Rivers a končila slovy: “Best track forever.”

Ana Carolina Reston

Zpráva o její smrti obletěla svět, příčina smrti: Anorexie. Jako třináctiletá se dostala do světa modelingu. Byla úspěšná, ale prý na módní poměry “tlustá”. Co asi tak udělá dívka její věku, jejíž snem je být cover girl? Cokoliv! Během doby, kdy trpěla anorexií, nafotila kampaň, kde na příkladu sebe odstraňuje dívky od této psychické poruchy. Pro svůj sen objetovala svůj život. Zemřela ve věku jednadvaceti let a vážila pouhých 88 liber s BMI 13, 4. „Starajte se o své děti, jejich ztráta je nenahraditelná.“

- Monika Kraftová -

?...the note of interrogation
GALLERY EXHIBITION

when your mind feels empty...try to choose a visible dress
DARCY'S ...the clothing store

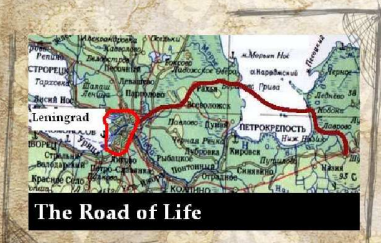

872 Days of Leningrad Siege

Saint Petersburg, a city dedicated to one of the biggest founders of communism and temporarily named after him, has always been the center of industry, a significant communication node and mainly, the mayor target of Germans during WWII. Leningrad was the Russian cradle of industry – producer of steel, steam-engines, the centre of engineering and electrical industry and the greatest European rubber factory.

A well embattled city was not to be conquered by Germans easily, thus siege happened to be the key strategy, which however failed in some regards (e.g. Lake Ladoga, which later on helped civilians to survive).

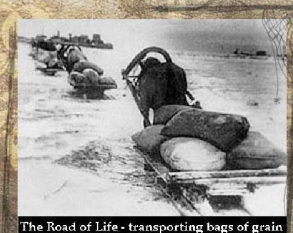
This operation has caused vast loss of soldiers and killed approximately 1 000 000 by particularly famine. By absolute economic destruction and human losses exceeding even atomic bombs in Hiroshima and Nagasaki or the Battle of Moscow. First winter 1941/1942 was the chief cause of death, as there were no new supplies available.

Impact on the city: Supplies

As no evacuation plan had been made available in the chaos of the first period of the war, and the city had been completely isolated until 20 November 1941, a route for bringing constant supplies into the city had to be established. So called the Road of Life (Дорога жизни) was channeled over the southern part of Lake Ladoga.

Watercrafts could be used here during warmer months and land vehicles during the winter over thick ice. It was a very dangerous road, for vehicles could get stuck in the snow or sink through broken ice caused by German bombardment. This road is also known as the „Road of Death“, as hundreds of people died when escaping. The city was able to resist the enemy and survive thanks to this road, the source of food and military supplies.

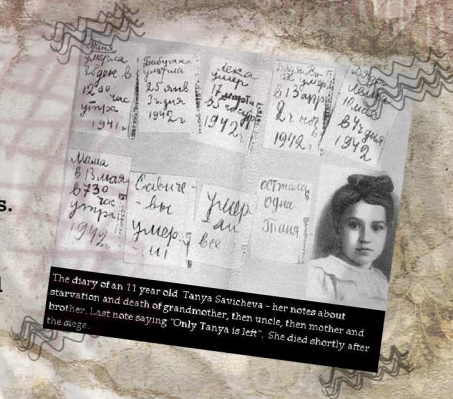

Food supplies

Starvation reached its top in winter 1941. Food was available only by 125g per a person/day. Mostly it was bread which consisted of sawdust (by 50 – 60%) and other inedible admixtures. Distribution was just as well limited – with ration cards and still was available only for manual workers and military personnel. Within January – February 1942 about 7000 – 10,000 citizens died every day from hunger in particular. Dying and already dead people were common in the streets. No one cared for counting corpses lying in the streets, as they were very common and there was no space to bury them.

January temperature had fallen below zero and because most window glass had been spilled out during bombarding, people would search for rooms without windows, where they would burn all they could find in order to warm up a little.

It is when reports of cannibalism appeared first. As all birds, rats and pets were eaten, hungry gangs attacked and ate defenceless people. Therefore there was a special police unit to control cannibalism.

One of intercepted letters from people trapped in Leningrad:

With every day that passes, life in Leningrad gets worse. People are beginning to swell up because they are eating patties made from mustard. Flour dust, which used to be used for making wallpaper paste, cannot be bought for love nor money.

There is a terrible hunger in Leningrad. We go to the fields and the scap heaps and gather all sorts of roots and dirty leaves from animal feed... and even that's a rare find.

I was witness to a scene when a cabbie's horse collapsed on the street from malnutrition.

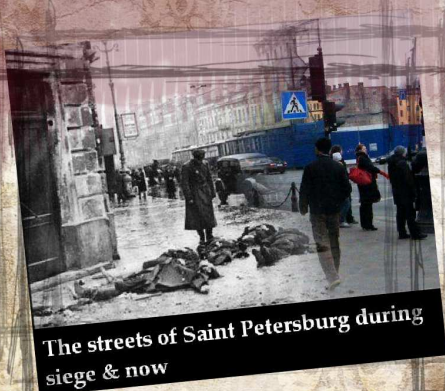
People ran over to it with axes and knives and began cutting it up into pieces and carting them home. It's awful. These people had the look of executioners about them.

Our beloved Leningrad has turned into a heap of dirt and corpses. Trams have long since ceased to run, there is no light, no fuel, the water is frozen, the rubbish isn't cleared. And, most important, we're tormented by hunger.

We've become a herd of hungry beasts. You walk along the streets and come across people swaying like drunks, collapsing and dying. We've become used to seeing such sights and pay no attention because today they are dying but tomorrow it will be me.

Leningrad has become a morgue, the streets have become avenues of the dead. In every house, the cellar is a dump for corpses. There are cavalcades of dead bodies lining the streets.

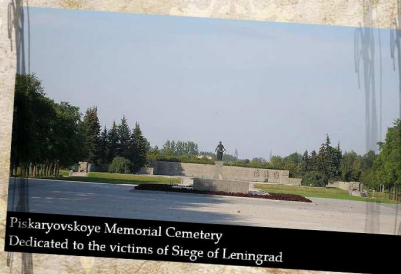
The streets of Saint Petersburg during siege & now

Another letter from a civilian:

Some were dead, some were half-dead, sometimes from injuries they had done to themselves. People were cutting off and eating their own buttocks. We only really saw what winter did when the snow began to melt.... Decomposing, dismembered corpses in the streets that had been hidden under the ice. Severed legs with meat chopped off them. Bits of bodies in the bins. Women's bodies with breasts cut off, which people had taken to eat.

Everyday's life

What bombardiers and air raids didn't destroy was transported to Germany on Hitler's express – especially art collections from Catherine Palace, Peterhof Palace, Gatchina. Apart from material losses, it was the largest loss of life known in a modern city, together with the Battle of Stalingrad. Disruption of utilities, water, energy and food supply resulted into deaths up to 1,500,000 of soldiers and civilians. Evacuation of 1,400,000 civilians, women and children mainly, had caused death by starvation and bombardment. The siege of Leningrad is the most lethal siege in history. After evacuation only 600,000 people who were indispensable for the city defence stayed. Civilians have shown extraordinary deliberation and courage. „One could think everyone had turned into a stone,“ said one of the survivors. The Leningrad Siege had become the symbol in fighting against nazism.

Piskaryovskoye Memorial Cemetery
Dedicated to the victims of Siege of Leningrad

Dedication - Piskaryovskoye Memorial Cemetery

Piskaryovskoye Memorial Cemetery:

*„Here lay Leningraders
Here are citydwellers - men, women, and children
And next to them, Red Army soldiers.
They defended you, Leningrad,
The cradle of the Revolution
With all their lives.
We cannot list their noble names here,
There are so many of them under the eternal protection of granite.
But know this, those who regard these stones:
No one is forgotten, nothing is forgotten.“*

„Troy fell, Roma fell, but Leningrad didn't fall.“ was encouragingly often said among survivors.

- Veronika Spurná -

Na časopise se podílely:

Články: - Kateřina Novotná -

- Natalia Skalka -

- Veronika Spurná -

- Lucie Janíčková -

- Tran Huyen Tran -

- Michaela Kyzeková -

- Alžběta Tkadčíková -

- Monika Kraftová -

Editor: - Markéta Jakoubková -

Grafický Design: - Nguyen Ngoc Anh Helene -

Reklamní fotografie: - Nguyen Ngoc Anh Helene -

